

Nu te pot defini

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Mai sângerează rana sub omoplatul clipei
Tivind cu întuneric luminile aripei,
Dar spune-mi cui îi pasă? Proscrisului dintâi?
Chiar de-ai fi tu acela, ți-aș cere să rămâi

Că nu mă tem de noaptea ce-așază între noi
Perdele de penumbre, pe umerii mei goi,
Doar mâna ta, când trece făcându-și cuib pe sân,
Mă face să-nving moartea, îmi cere să rămân.

Să pot ți-aș spune unde mă locuiești, dar vezi,
Nici nu găsesc cuvinte și-oricum n-ai să mă crezi
Că prin furtuna lumii ești singurul liman
Spre care-alerg pe podul destinului, Ioan.

- Mi-e inima un templu prin care umbli goală
Cu aripile ude, iar pașii tăi pe coală
Dansează prin cuvinte ce nu s-au spus nicicând,
Ești începutul lumii și ultimul meu gând,

Iar nopțile cu tine le-adun și le măsoar,
Pe catifeaua pielii alunec și cobor
De parcă mi-ar ajunge vreodată tot ce-am scris,
Când nu te am, iubito, sunt singur și proscris.

Am adormit cu fruntea pe sânul mic și tainic,
Ascunși printre stamine ne-am posedat năvalnic
Pân-a-nflorit sub rouă pădurea și poiana,
Când tu mi-ai scris destinul, pe suflet, Liliana.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș